

„Porwanie Mikołaja”

Scena 1 „Elegancik”

Wśród publiczności chodzi Zdzichu Bryś – warszawski cwaniaczek – ubrany niedbale, w spodnie w kratę z szelkami, flanelową koszulę, czerwoną chustkę pod szyją i czapkę przekrzywioną na bakier. Prosi wybrane przez siebie osoby o pieniądze.

Zdzichu Bryś

Ej kierowniku. Poratuj piątęczką... Nie... To chociaż dwa złote. Do chleba mi brakuje. A może ty? To chociaż złotóweczka... A może papieroska? (na odpowiedź „Nie palę.... Zdzichu swierdza...”) o to jak nie pali to pewnie złotóweczkę ma.... Taki oszczędny i o zdówko dba... Kierowniku poratuj... na chleb....

(wchodzi na scenę. Na ławce siedzi Elegancik – ubrany w szykowny płaszcz i kapelusz, świecące lakierki, na nosie ma okulary. Czyta gazetę. Podchodzi do niego Zdzichu i zadaje pytanie).

Królu złoty – daj dwa złote – na chleb mi brakuje.

Elegancik (oburzony)

Nie mam i nie dam

(odwraca się do Zdzicha plecami i oscenacyjnie czyta gazetę. Bryś podchodzi z drugiej strony i odchyła róg czasopisma).

Zdzichu

To chociaż złotóweczkę na bułeczkę. Kiszki marsza grają – od wczoraj nic w gębie nie miałem.

Elegancik (zatykając nos)

Taaaaa.... Akurat..... Nic wyjątkiem trunków wysokoprocentowych. Śmierdzi jak z gorzelni. Trzeba było zamiast alkoholu jedzenie sobie kupić.

Zdzichu

E tam. To tylko koledzy poczęstowali... Dosłownie malutki łyceczek... A TAK WZIEŁO, BO NA PUSTY ŻOŁĄDEK. Poratuj kierowniku dwoma złociszami, bo jeść się chce.

Elegancik

Nie dam. Znajdź pracę.

Zdzichu

A jakże... Szukałem.... Oj... jak ja szukałem.... Ba... Powiem więcej. Cały czas szukam. Tylko z moimi kwalifikacjami to ciężko.

Elegancik

Ciekawe, jakie to kwalifikacje?

Zdzichu

Filozofem jestem.

Elegancik

Filozofem? Po jakiej uczelni, jeśli można wiedzieć?

Zdzichu

No nie aż tak... Po prostu – pomyśleć lubię, podumać i czasem interesujące wnioski wyciągam...

Elegancik *(z pogardą)*

Ciekawe jakie?

Zdzichu

Ot – przykładowo. Jak poratujesz mnie drobniakami to się najem i będę miał siłę, aby szukać pracy. A jak ją znajdę to już nie będę zawracać ci głowy... Czyli kupujesz sobie kierownika za dwa złote święty spokój. Toż to czysty zysk!!!

Elegancik *(rozłoszczony)*

Odczep się oberwańcu

(pochodzi do nich policjant. Zdzichu pośpiesznie oddala się na bezpieczną odległość gotowy na ewentualną ucieczkę)

Policjant *(do Elegancika)*

Czy ten obywatel pana nęka..

Elegancik

Tak panie władzo. Powiem więcej – wystąpiła próba wyłudzenia mienia... wręcz zastraszanie....

Zdzichu

Kierowniku! Co ty! Ja tylko....

Policjant *(podchodzi do Zdzicha)*

Udzielam ci surowego upomnienia, a następnym razem aresztuję. Zrozumiano!

Zdzichu *(drżącym głosem)*

Tak jest panie władzo kochany.

Policjant

To odmaszerować

(Zdzich pospiesznie odchodzi. Na to z oburzeniem reaguje Elegancik)

Elegancik

I tak po prostu pozwoli pan mu odejść?

Policjant

Nie wystąpiły okoliczności, które skutkowałyby aresztem... udzieliłem surowego upomnienia.... Panie!
Daj już spokój...

(Policjant odchodzi)

Elegancik

No bezczelność ludzka nie zna granic.... Phi.....

(siada wściekły na ławce, czyta gazetę.)

Scena 2

„Spryny plan”

(Zdenerwowany Zdzich idzie do kolegów. Ich stałym miejscem spotkań jest ławeczka otoczona osiedlowymi krzakami. Tam Zdzichu Bryś, Roman Gąsiorek i Edward Kita przesiadują całymi dniami konsumując alkohol zakupiony za „wysępione” od ludzi pieniądze i paląc znalezione niedopalki papierosów. Żaden z nich nie pracuje, a pieniądze z zasiłków szybko się kończą. Dlatego marzeniem przyjaciół jest odnalezienie sposobu, jak bez pracy znaleźć stałe źródło dochodu, aby mieć na „artykuły pierwszej potrzeby”.)

Zdzichu

Cześć brygada. Dajcie co, bo mnie zaraz krew zaleje... A pfu.... Jego mać.

Roman

Niesety nie ma nic. Dziś parszywa pogoda i każdy udawał, że się spieszy. Poza tym ludzie nas znają i w bajeczki, że na chleb, albo lekarstwo już nie wierzą. Chyba trzeba zmienić rejon.

Edek

A ciebie Zdzichu co tak podkurzyło?

Zdzichu

A jeden... Tfu..., Elegancik. Policją mnie poszczuł.. Gościu w oczach złotowy miał wypisane, odpicowany z górnej półki – sama koszula na kilka stówek wyglądała, a za dwa złociszki do pierdła by mnie posłał.... No tfu.... Aż mnie trzęsie... Co za niesprawiedliwość na tym świecie....

Edek

No nie jest kolorowo. Początek miesiąca a kasa z zasiłku już dawno wydana. A gdzie tu do następnej? Oj koledzy, jak czegoś nie wymyślimy to w grudniu będzie Wielki Post....

Roman

A ja mam pomysła.

Zdzichu

No to gadaj.... Może przestanie mnie ta nerwica telepać, jak co mądrego usłyszę....

Roman *(po dłuższej ciszy.... Tajemniczym tonem...)*

Porwiemy Świętego Mikołaja...

(koledzy aż zanieśli się kaszlem....)

Zdzichu

Czy Cię do końca pogięło?! Jakież zmiany w mózgu się zaczęły?! Gościu!. Już zrozumiałbym jakbyś powiedział, że zaczęłaś wierzyć w świętego Mikołaja. Cóż... Trochę radości w życiu nie zaszkodzi.. Nawet przyklasnąłbym, gdyby wpadł ci do głowy pomysł, aby się przebrać w czerwony strój krasnala i

latać po hipermarketach zaczepiając dzieci... To się często zdarza w dzisiejszych czasach... Nie zdziwiłbym się, gdybyś wzruszał się na bajkach – bo w sumie są piękne.... A gdybyś powiedział, że widzisz białe myszki... Chłopie... To też jest zdecydowanie do przyjęcia w zaistniałych okolicznościach naszego życia... Ale żeby wpaść na tak durny pomysł, by porywać jakąś fikcyjną osobę i do tego widzieć w tym planie sposób na uzdrowienie naszej sytuacji finansowej to już przegięcie na maksa....

Edward

Roman... znamy się od podstawówki... Jesteś naszym kolegą i pamiętaj, że cokolwiek by się działo nie zapomnimy o tobie... o wspólnie spędzonych chwilach na tej ławeczce.... Wspomnij o nich, gdy już cię zamkną w odosobnieniu, gdzie nie ma klamek, a kraty w oknach skutecznie odcinają drogę ucieczki... Słyszałem, że nie jest tam najgorzej... Dają fajne prochy, po których rzeczywistość wydaje się kolorowa... nawet w psychiatriku...

Roman

Przeście się wydurniać i posłuchajcie... pamiętacie tego gościa spod siódemki...

Edward

Tego siwego z długą brodą?

Roman

Tak. Tego... Sprawdziłem dokładnie. To Mikołaj.

Zdzichu

Edward. Trzymaj mnie, bo mu przyłożę. Romek – czy każdy kto nosi imię Mikołaj, jest siwy i ma długą brodę jest dla ciebie święty??? Gościu ogarnij się i zejź na ziemię. Lepiej pomyślmy skąd wziąć środki na jakieś wino.... Bo widać .... *(spoglądając wymownie na Romana)* ... niektórym abstynencja nie służy.

Roman

Aleś ty Zdzichu głupi. Nie przerywaj i posłuchaj, a potem będziesz komentował. Gościu nazywa się Mikołaj Santa i niby pracuje w delegacji... Przyjeżdża tylko w grudniu i w styczniu już się wyprowadza. Wraz z jego powrotem zaczynają się w okolicy dziać dziwne rzeczy. Każdy kto go spotka przechodzi niezwykłą przemianę – odzyskuje radość i spokój ducha. Takiej osobie uśmiech nie znika z twarzy, staje się ona życzliwa, przyjacielska i dobra. Poza tym zazwyczaj otrzymuje przynajmniej jedną rzecz o której marzyła i o którą poprosiła Mikołaja. Śledziłem go kilka dni i z całym przekonaniem wam mówię – on jest prawdziwym Świętym Mikołajem!!!! I dlatego mój plan jest doskonały. Mikołaj nic nie

podejrzewa – dlatego porwanie jego będzie dziecinnie proste. Zarządamy od niego, aby spełnił nasze marzenie posiadania góry pieniędzy.... A jeśli nie spełni tego, to podamy do wiadomości publicznej, że porwaliśmy Świętego Mikołaja i niech świat zrzuci się na okup jeśli chce go jeszcze odzyskać... Tak czy inaczej dla nas to czysty zysk i rozwiązanie wszystkich problemów.

Edward

A jeśli okaże się, że to zwykły staruszek, a nie święty Mikołaj?

Roman

To go przeprosimy i po prostu wypuścimy... Ot co...

Zdzichu

To i tak wydaje mi się głupie.

Roman

Brachu... Co masz do stracenia. I tak o suchym pysku siedzisz na ławeczce, bez żadnych perspektyw na poprawę losu. Tak przynajmniej będzie jakaś rozrywka...

Zdzichu

A niech tam... Zgadzam się. Chłopaki.... Akcję pod nazwą „Porwanie Mikołaja” uważam za rozpoczętą...

Scena 3 „Porwanie”

Wieczór na jednym z warszawskich osiedli. Palą się latarnie, ulica opustoszała. W różnych miejscach stoją Zdzichu, Roman i Edward czychając na Mikołaja.

Edward *(do Romana przyciszonym głosem)*

Pssyt... Romek.... Romek.....

Romek

Cicho baranie...

Edward

Romek... Długo jeszcze? Stoimy tak na mrozie od godziny... Już cały przemarzłem...

Romek

Bez pracy nie ma kołaczy... Stój i nie gadaj...

Edward

Ale ile jeszcze?

Romek

Już niedługo.... Cicho.... Cicho.... Słyszę kroki. To chyba on.

(Zzza zakrętu wynurzyła się postać starszego grubego pana z długą siwą brodą, ciepło ubranego w gruby kożuch i wełnianą czapkę. Tuż za nim zaczął się skradać Zdzichu. Z przodu z dwóch stron podeszli do niego Roman i Edward. Starszy pan się zatrzymał i spytał)

Mikołaj

Wtam panów. Czy mogę w czymś pomóc?

Roman

Tak. Proszę iść z nami – to porwanie.

Mikołaj *(ze śmiechem)*

Porwanie? Jak to?

Edward

A tak to Mikołaju. Pójdiesz z nami po dobroci, czy potrzebny delikatny przymus?

Mikołaj *(ze strachem)*

Ależ panowie. Po co mielibyście porywać takiego starego człowieka jak ja. Nie mam bogactwa ani wpływowych znajomości... To się wam po prostu nie opłaca...

Roman

My tam wiemy swoje. Przejrzeliśmy ciebie i wiemy kim jesteś – święty Mikołaju.

Mikołaj

Ależ panowie – to pomyłka...

Edward

O żadnej pomyłce tu nie ma mowy .... Zdzichu zarzucaj... *(Zdzichu zarzucił na głowę Mikołaja długi worek, po czym porywacze skrępowali starca sznurkami i zawlekli do pobliskiej kamienicy).*

Scena 4 „Przesłuchanie”

Pokój - stół, krzesła, szafka, telewizor. W centralnym miejscu stoi krzesło, na którym siedzi związany Mikołaj.

Roman

I co Mikołaju? Przyznajesz się?

Mikołaj

Ale do czego panowie?

Zdzychu

Że jesteś świętym Mikołajem.

Mikołaj

To zdecydowanie jakaś pomyłka. Jestem skromnym przedsiębiorcą – prowadzę małą fabrykę zabawek pod Łodzią. To było marzenie mojego życia. Od zawsze kochałem dzieci i dlatego zdecydowałem się na tą branżę. Produkuję zabawki ekologiczne, zdrowe, uczące logicznego myślenia. W opozycji do tych wszystkich ogłupiających gadżetów i zdobyczy techniki. Jak zapewne się domyślacie nie jest to zbyt dochodowy buisness więc jeśli wam chodzi o okup – to na mnie się raczej nie wzbogaciecie.

Edward

Akurat...

Zdzychu

Akurat za świętego Mikołaja to zapłaci cały świat i to grube pieniądze.

Mikołaj

Panowie! Powtarzam po raz kolejny, że nie jestem świętym Mikołajem. Chociaż bardzo bym tego chciał. Jestem tylko skromnym producentem zabawek, który kocha dzieci.

Edward

To jak wyjaśnisz fakt, że co roku w grudniu przybywasz do Warszawy i zaczynają się dzać dziwne rzeczy.

Mikołaj

Jakie?

Edward

Ludzie stają się szczęśliwi i lepsi... Bardziej życzliwi dla siebie... Otwarci na potrzeby innych.

Zdzichu

Poza tym podobno spełniasz życzenia. To my życzymy sobie, aby mieć tyle kasy, by zawsze starczało do pierwszego.

Mikołaj

Niestety nie spełniam życzeń. Staram się jedynie dzielić dobrem. A ludzie odkrywają wtedy „magię” tego niezwykłego przedświątecznego czasu i stają się lepsi dla siebie.. To właśnie jest piękne.

Roman

Bła bła bla... To wszystko bajki... Przed świętami jest ciągle zaganianie – zakupy, sprzątanie, a poza tym zima, mróz... i co w tym „magicznego”?

Mikołaj

Każdy kto wierzy i czeka na narodziny Jezusa czuje niezwykłą moc tego czasu....

Edward

Gadanie... Gościu! Nie po to porywaliśmy cię, by słuchać kazań jak w kościele. Skoro nie spełniasz życzeń to musimy zadowolić się okupem za cię. Jutro cała Polska urządzać będzie zbiórki, by odzyskać Mikołaja.

Mikołaj

Nie sądzę....

Edward

To zobaczymy.

Scena 5 „Złe wiadomości”

Roman i Zdzichu siedzą przy stole i grają w karty. Zrezygnowany Mikołaj patrzy smutno w dal. Wchodzi Edward. Zdejmuje czapkę, kurtkę. Siada przy stole.

Roman

I jak? Załatwione?

Edward

Jak nie - jak tak. Jutro w prasie napiszą „Porwano Świętego Mikołaja! Okup milion złotych”.

Mikołaj

A jak chcecie tak dużą gotówkę przejąć bez zwracania niczyjej uwagi?

Zdzichu

O to się staruszku nie bój. Wystarczy, że przesyłkę zostawią przy starej kaplicy, a resztę planu mamy dopracowane w najdrobniejszych szczegółach.

Mikołaj

Obawiam się, że nikt poważnie nie potraktuje waszego ogłoszenia.

Edward

Nie krakaj staruszku. Myśl pozytywnie...

Mikołaj *(zrezygnowany)*

Łatwo powiedzieć... Czas ucieka, a dobro się samo nie zrobi... *(przez jakiś czas porywacze grają w karty)*

Roman

Zdzichu włącz telewizor – może tam coś powiedzą o naszym Mikołaju.

Prezenter

Właśnie stoję przed Ośrodkiem dla Niepełnosprawnych Dzieci w Warszawie. Od wczoraj ciemne chmury zawisły nad jego mieszkańcami. Jakby ktoś zgasił radość w oczach małych podopiecznych ośrodka. Dyrekcja i pracownicy nie znają przyczyny. Może to być związane z zaginięciem jednego z wolontariuszy – niejakiego Mikołaja S. On wnosił w życie tych małych niepełnosprawnych dzieci prawdziwego ducha Świąt Bożego Narodzenia. Z nieoficjalnych źródeł dowiedzieliśmy się, że trwa akcja poszukiwawcza Mikołaja prowadzona przez miejscową Policję.

Roman

O kurczę.. Czy to mówią o naszym Mikołaju?

Edward

Najwyraźniej... Oooo... Coś jeszcze....

Prezenter 2

Witam państwa sprzed Wojewódzkiego Szpitala Św. Aleksandra w Warszawie. Jak podaje rzecznik szpitala stan zdrowia małych pacjentów z oddziału onkologii dziecięcej nagle uległ pogorszeniu. Część dzieci, które miała na święta wrócić do domu musi pozostać w szpitalu. Przyczyna zaistniałej sytuacji nie jest znana...

Mikołaj (zrozpaczony)

Moje biedne chore dzieci... Trzymajcie się kruszynki.

Edward (przerażony)

No co ty staruszku. Chyba nie powiesz, że stan tych dzieci pogorszył się, ponieważ ich nie odwiedziłeś?

Mikołaj

DOBRO SĘ SAMO NIE ZROBI! Ja tym dzieciom staram się ofiarować miłość i radość. To im daje moc i czyni ich zdolnymi do przezwycięzania chorób i smutku. To jest prawdziwy dar... Największy jaki można komuś ofiarować – DAR Z SIEBIE!

Edward

Ja piernicę... Gościu... Ty to faktycznie jesteś świętym Mikołajem!

Zdzichu

I przez nas tym wszystkim chorym dzieciom zabrakło miłości i radości – no ładne kwatki....

Roman

Ej... Chyba nie pękacie?

Edward

Czy ty rozumiesz co zrobiliśmy? Zabraliśmy tym dzieciom szansę na radosne święta. Czuję się jak ostatnia świnia. Tego nie było w umowie.

Zdzichu

A kto to wiedział, że tak wyjdzie? Ale jeszcze jest czas, by naprawić błąd. Dawaj gazetę!!

(wycina literki i nakleja na kartkę)

Roman *(czyta)*

„Porwanie Mikołaja to żart! Wesołych Świąt.”

No ok. I co dalej?

Edward

Zaniosę to do gazety i temat zamknięty.

Roman

Dobra. Ale nadal zostajemy bez kasy...

Edward *(ubierając się pośpiesznie)*

Może i tak... Ale na myśl o tych chorych dzieciach to nawet pić mi się odechciało.

Scena 6 „Propozycja”

(Po powrocie Edka porywacze rozwiązują Mikołaja)

Zdzichu

No... Ten tego... Przepraszamy za to porwanie i w ogóle. Nie miej Mikołaju do nas żalu.

Edward

Tak jakoś głupio wyszło. Przepróż od nas dzieciaki.

Roman

I powiedz im, żeby się trzymały zdrowo i niech nigdy nie tracą radości.

Mikołaj

A może sami im o tym powiecie? Co wy na to, by pójść ze mną do nich w odwiedzin?

Edward

No nie wiem...

Zdzichu

Jasne.. Tylko ogarniemy się troszeczką, aby szkrabów nie wystraszyć.

Roman

Myślę, że i tak jak zobaczą twoją nieogolona gębę to się popłaczą (*śmiech*)

Zdzichu

Lepiej popatrz w lustro..

Mikołaj

Chłopaki. Spokojnie. To są niezwykle dzieci. Sami zresztą zobaczycie.

Scena 7

„Życie cudem jest”

Trójka „porywaczy” wraz z Mikołajem wraca z Ośrodka dla Niepełnosprawnych Dzieci. Są bardzo radośni.

Edward

Widzieliście jak mały Tomuś z zespołem Downa przytulił się do mnie i powiedział „Wujek – jesteś super”?

Zdzichu

A ta Zosia na wózku inwalidzkim dała mi rysunek kotka.

Roman

Nigdy nie widziałam tak radosnych dzieci. Otwartych, uśmiechniętych i szczerych... szczerych, aż do bólu (*śmiech*)

Zdzichu (*śmiech*)

Czy masz na myśli, to co ci powiedział Rafałek? Jak to było? „Jesteś brzydki, ale i tak cię lubię”

Roman (*ze śmiechem*)

Złoty chłopak

(*ze smutkiem*)

Biedactwo. Taki mały, a tyle już się nacierpiał. Skąd pomimo choroby tyle w nim radości?

Mikołaj

Te dzieci nie mają pretensji do nikogo.. Nie narzekają na los.. One po prostu chcą żyć i być kochane. Chociaż często świat je odrzuca one nadal ten świat kochają i są jego integralną częścią. Można się od nich wiele nauczyć. A w szczególności prostej, bezinteresownej miłości oraz przyjmowania życia takim jakie jest.

Roman

Aż mi wstyd, że dotąd nigdy nie zainteresowałem się losem chorych dzieci. Zajęty tylko swoim mizernym życiem po prostu ich nie chciałem widzieć.

Mikołaj

Nigdy nie jest za późno, by otworzyć się na innych. Dziś daliście tym dzieciakom największy prezent – wasz czas, uwagę, obecność. Największym bowiem darem jest dar z samego siebie.

Zdzichu

Już to mówiłeś, ale wtedy nie rozumiałem znaczenia tych słów. A teraz to czuję.... Dając siebie tym dzieciakom otrzymałem więcej niż mogłem się spodziewać.

Edward

Chłopaki. Nie wiem jak wy, ale ja czuję się szczęśliwy. Mikołaju, czy możemy z tobą jeszcze odwiedzić te dzieciaki?

Mikołaj

Jasne. One tam zawsze czekają na ludzi o wielkich sercach. A za waszą obecność wynagrodzą mnóstwem miłości.

Zdzichu

Dzięki Mikołaju

Mikołaj *(wyjmując portfel)*

Mówiliście, że nie macie pieniędzy. Może to nie oczekiwany przez was milion, ale.... Przyjmijcie ode mnie te kilkaset złotych w prezencie, byście nie musieli więcej „kombinować”.

Roman

Nie Mikołaju. Za te pieniądze kup coś dzieciakom. My odtąd uczciwie zarabiać będziemy. Mamy siłę i zdrowie – dość już marnowania czasu.

Edward

I dość narzekania, bo ŻYCIE CUDEM JEST!!!

KONIEC